ਕੰਧ ਤੋੜਨਾ

ਕਾਲੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਦਾ ਸੰਘਰਸ਼

ਮਾਰਕ ਐਂਥਨੀ

ਤਸਵੀਰ: ਆਈਲੀਨ ਲੂਕਾਸ

ਕੰਧ ਤੋੜਨਾ

ਕਾਲੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਦਾ ਸੰਘਰਸ਼

ਮਾਰਕ ਐਂਥਨੀ

ਤਸਵੀਰ: ਆਈਲੀਨ ਲੂਕਾਸ

ਲੇਖਕ ਦਾ ਨੋਟ

ਹਾਲ ਹੀ ਤੱਕ, ਕਾਨੂੰਨ ਕਈ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਕਾਲੇ ਅਤੇ ਗੋਰੇ ਅਮਰੀਕੀਆਂ ਨੂੰ ਵੱਖਰਾ ਰੱਖਦੇ ਸਨ। ਇਸਨੂੰ "ਅਲੱਗ-ਥਲੱਗਤਾ"ਜਾਂ "ਰੰਗਭੇਦ"ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਡੀਕ ਕਮਰੇ ਅਤੇ ਪੀਣ ਵਾਲੇ ਟੂਟੀਆਂ, ਬੱਸਾਂ ਅਤੇ ਹੋਟਲਾਂ 'ਤੇ "ਸਿਰਫ਼ ਗੋਰੇ"ਦੇ ਬੋਰਡ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਉੱਥੇ ਸਨ। "ਸਿਰਫ਼ ਕਾਲੇ"ਦੇ ਬੋਰਡ ਸਿਰਫ਼ ਛੋਟੀਆਂ, ਗੰਦੀਆਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਲਗਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਗੋਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਅਤੇ ਕਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਵੱਖਰੇ ਸਕੂਲ ਸਨ। ਕਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਸਕੂਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵੱਡੇ ਅਤੇ ਛੋਟੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਕਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਉਹ ਪਾਠ-ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਰਤਣੀਆਂ ਪੈਂਦੀਆਂ ਸਨ ਜੋ ਗੋਰੇ ਸਕੂਲ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ।

1954 ਵਿੱਚ, ਅਮਰੀਕੀ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਕਿ"ਨਸਲੀ ਵਿਤਕਰੇ"ਕਾਰਨ ਵੱਖਰੇ ਸਕੂਲ ਗਲਤ ਸਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚਮੜੀ ਦੇ ਰੰਗ ਦੇ ਕਾਰਨ ਵੱਖਰੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਚੰਗੀ ਸਿੱਖਿਆ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

1957 ਵਿੱਚ, ਲਿਟਲ ਰੌਕ, ਅਰਕਾਨਸਾਸ ਵਿੱਚ, ਨੌਂ ਕਾਲੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਸੈਂਟਰਲ ਹਾਈ, ਜੋ ਕਿ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੋਰੇ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਸੀ, ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਉਹ "ਲਿਟਲ ਰੌਕ ਨਾਇਨ"ਵਜੋਂ ਜਾਣੇ ਜਾਣ ਲੱਗੇ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ।

ਲਿਟਲ ਰੌਕ, ਅਰਕਾਨਸਾਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਾਰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਗਲੀ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਰਹੀ ਸੀ।

ਡਰਾਈਵਰ ਨੇ ਸਹੀ ਘਰ ਦੀ ਭਾਲ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਮਿਲ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਾਰ ਦੀ ਰਫ਼ਤਾਰ ਹੌਲੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।

ਇਹ ਐਲ.ਸੀ. ਅਤੇ ਡੇਜ਼ੀ ਬੇਟਸ ਦਾ ਘਰ ਸੀ।

ਉਹ ਨੇੜਲੇ ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਫਰੀਕੀ-ਅਮਰੀਕੀ ਅਖਬਾਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸੀ।

ਅਚਾਨਕ ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਾਰ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਪੱਥਰ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ।

ਬੇਟਸ ਦੇ ਘਰ ਦੀ ਮੂਹਰਲੀ ਖਿੜਕੀ ਟੁੱਟ ਗਈ।

ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਟੁੱਟਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕੁੱਤੇ ਭੌਂਕਣ ਲੱਗ ਪਏ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਏ।

ਅਤੇ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਲੋਕ ਹੱਸਦੇ ਹੋਏ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਭੱਜ ਗਏ।

ਪਰ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੱਸਿਆ।

ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਬੈਠੀ ਡੇਜ਼ੀ ਬੇਟਸ ਨੂੰ ਪੱਥਰ ਨੇ ਲਗਭਗ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਡਿੱਗੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ।

ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਪੱਥਰ ਮਾਰਨ ਵਾਲੇ ਉਸਨੂੰ ਡਰਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ।

ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਡੇਜ਼ੀ ਸੈਂਟਰਲ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਾਲੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਵੇ।

ਪਰ ਉਹ ਡਰੀ ਨਹੀਂ।

ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਕੇ "ਨਸਲਵਾਦ"ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇਗੀ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇਗੀ ਜੋ ਕਾਲੇ ਅਤੇ ਗੋਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੱਖਰਾ ਰੱਖਦੇ ਸਨ।

ਸੈਂਟਰਲ ਹਾਈ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਸਕੂਲ ਸੀ।

ਇਸਦਾ ਖੇਤਰਫਲ ਪੂਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਬਲਾਕ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਸੀ।

ਸਕੂਲ ਦੀਆਂ ਕਲਾਸਾਂ ਪੰਜ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ 'ਤੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਸਨ।

ਹੁਣ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਨੌਂ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਕਾਲੇ ਹੋਣਗੇ।

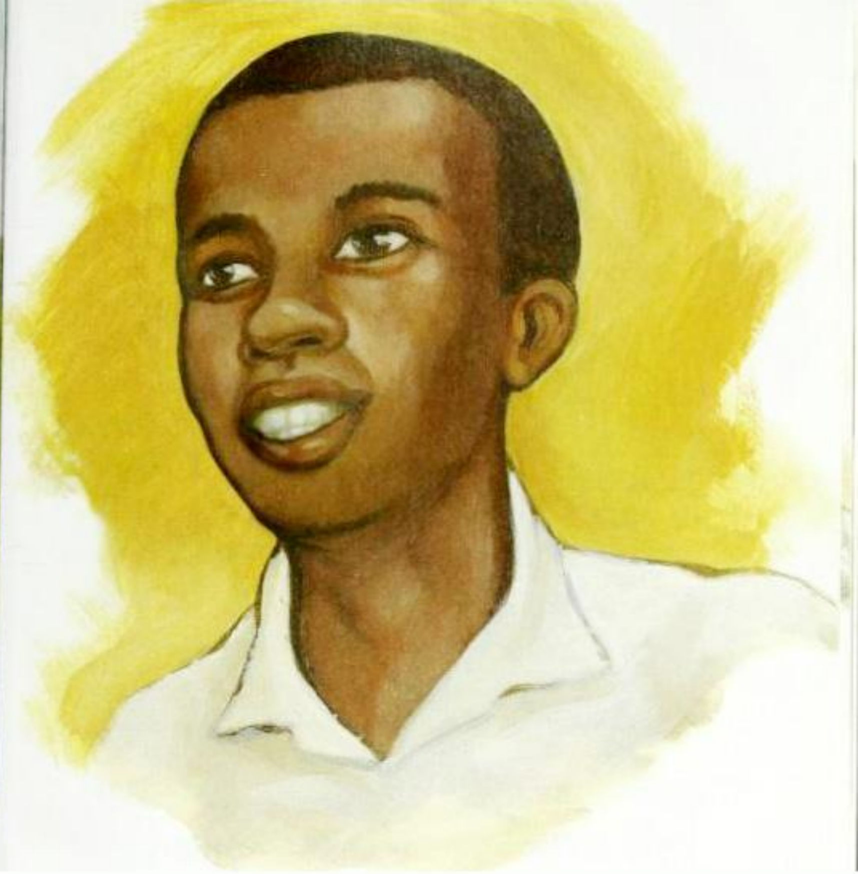

ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਅਰਨੈਸਟ ਗ੍ਰੀਨ ਸੀ।

ਇਹ ਉਸਦਾ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਦਾ ਆਖਰੀ ਸਾਲ ਹੋਵੇਗਾ।

ਉਹ ਸੈਂਟਰਲ ਤੋਂ ਗ੍ਰੈਜੁਏਟ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਾਲਜ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਬਾਕੀ ਛੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ 11ਵੀਂ ਜਮਾਤ ਵਿੱਚ ਸਨ।

ਮਿੰਜੀਨ ਬ੍ਰਾਊਨ ਇੱਕ ਮੌਜ-ਮਸਤੀ ਪਸੰਦ ਕੁੜੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹਸਾਉਣਾ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ।

ਉਸਨੂੰ ਗਾਉਣਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ।

ਟੇਰੇਂਸ ਰੌਬਰਟਸ ਹੱਸਮੁੱਖ ਅਤੇ ਚਲਾਕ ਸੀ।

ਉਸ ਕੋਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਹਿਣ ਲਈ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਲੋਕ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ।

ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਏਕਫੋਰਡ ਨੂੰ ਸਿਲਾਈ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸ਼ੌਕ ਸੀ।

ਸਕੂਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦਿਆਂ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਪਹਿਰਾਵਾ ਸਿਲਾਈ ਸੀ।

ਥੈਲਮਾ ਮਦਰਸ਼ੈੱਡ ਛੋਟੀ ਅਤੇ ਪਤਲੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਦਿਲ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸੀ।

ਪਰ ਉਸਦਾ ਮਨ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ ਸੀ।

ਗਲੋਰੀਆ ਰੇਅ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਜੋ ਉਸ ਲਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਨ।

ਮੇਲਬਾ ਪਾਟਿਲੋ ਸੁੰਦਰ ਸੀ ਅਤੇ ਕਈ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਮਾਹਰ ਸੀ।

ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸੈਂਟਰਲ ਵਿਖੇ "ਮੌਕੇ ਦੀਆਂ ਪੰਜ ਕਹਾਣੀਆਂ"ਉਸਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ।

ਜੈਫਰਸਨ ਥਾਮਸ ਅਤੇ ਕਾਰਲੋਟਾ ਵਾਲਸ ਦਸਵੀਂ ਜਮਾਤ ਵਿੱਚ ਸਨ।

ਜੈੱਫ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਸਕੂਲ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਤੇਜ਼ ਦੌੜਾਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ।

ਕਾਰਲੋਟਾ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਕੌਂਸਲ ਵਿੱਚ ਸੀ।

ਸਾਰੇ ਨੌਂ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਚੰਗੇ ਵਿਵਹਾਰ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਮਿਹਨਤੀ ਸਨ।

ਉਹ ਸਾਰੇ ਸੈਂਟਰਲ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਜਾਣ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਸਨ।

ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਸਕੂਲ ਦੀਆਂ ਟੀਮਾਂ ਅਤੇ ਕਲੱਬਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।

ਮਿਨੀਜਿਅਨ ਸੰਗੀਤ ਕਲੱਬ ਵਿੱਚ ਗਾ ਨਹੀਂ ਸਕੇਗਾ।

ਜੈੱਫ ਰੇਸ ਟੀਮ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕੇਗਾ।

ਅਰਨੈਸਟ ਬੈਂਡ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਸੈਕਸੋਫੋਨ ਨਹੀਂ ਵਜਾ ਸਕੇਗਾ।

ਕਾਲੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਸਿਰਫ਼ ਕਲਾਸਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ।

"ਪਰ ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਹੋਵੇਗੀ,"ਅਰਨੈਸਟ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੂਜੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ।

ਦੱਖਣ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਗੋਰੇ ਲੋਕ "ਰੰਗਭੇਦ"ਦਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ।

ਕਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਗੋਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ।

ਕੁਝ ਗੋਰੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਅਰਕਾਨਸਾਸ ਦੇ ਗਵਰਨਰ ਓਰਵਲ ਫੌਬਸ ਨਾਲ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਲਈ ਗਏ ਸਨ।

ਮਜ਼ਦੂਰ ਦਿਵਸ 'ਤੇ, ਗਵਰਨਰ ਫੌਬਸ ਨੇ ਰੇਡੀਓ ਅਤੇ ਟੀਵੀ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸੈਨਿਕ ਸੈਂਟਰਲ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਦੇ ਬਾਹਰ ਤਾਇਨਾਤ ਰਹਿਣਗੇ।

ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਾਲੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਸੈਂਟਰਲ ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।

"ਦੇਖੋ, ਗਵਰਨਰ ਸਾਡੀਆਂ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਵਧਾ ਰਿਹਾ ਹੈ,"ਮੇਲਬਾ ਦੀ ਦਾਦੀ ਨੇ ਕਿਹਾ।

ਮੇਲਬਾ ਦੀ ਦਾਦੀ ਸਹੀ ਸੀ।

ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਸੈਂਟਰਲ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਭੀੜ ਇਕੱਠੀ ਹੋ ਗਈ।

ਹੈਲਮੇਟ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕਾਂ ਵਾਲੇ ਸਿਪਾਹੀ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ।

ਇੰਝ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਜੰਗ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਣ।

ਕੀ ਸੈਂਟਰਲ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਲੜਾਈ ਹੋਵੇਗੀ ?

ਉਸ ਦਿਨ ਸਿਰਫ਼ ਗੋਰੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਹੀ ਸੈਂਟਰਲ ਆਏ ਸਨ।

ਕਾਲੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਆਪਣੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹੇ।

ਉਹ ਕੋਈ ਮੁਸੀਬਤ ਨਹੀਂ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਪਰ ਉਹ ਚੰਗੀ ਸਿੱਖਿਆ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਅਤੇ ਹੁਣ ਸੈਂਟਰਲ ਹਾਈ ਨੂੰ ਕਾਲੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਸਕੂਲ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਉਸ ਰਾਤ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੇਟਸ ਨੇ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਸਾਰੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ।

ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਕੋਲ ਫ਼ੋਨ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੇਟਸ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦੇ ਘਰ ਜਾਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇਗੀ।

ਉਸਨੇ ਬਾਕੀ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ ਕੁਝ ਬਲਾਕ ਦੂਰ ਸੈਂਟਰਲ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਮਿਲਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।

ਫਿਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੇਟਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਕੂਲ ਜਾਣਗੇ।

ਬੁੱਧਵਾਰ ਸਵੇਰੇ, ਨੌਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸੱਤ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਯੋਜਨਾ ਅਨੁਸਾਰ ਮਿਲੇ।

ਦੋ ਚਰਚ ਪਾਦਰੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ-ਅੱਗੇ ਤੁਰ ਰਹੇ ਸਨ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਚਿੱਟਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਕਾਲਾ।

ਦੋ ਪੁਜਾਰੀ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਆਏ।

ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਕਾਲੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਸਕੂਲ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭੀੜ ਦੇਖੀ।

ਭੀੜ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਗੁੱਸੇ ਅਤੇ ਨਫ਼ਰਤ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਸਨ।

ਲੋਕ ਉਸ 'ਤੇ ਚੀਕ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਕੱਢ ਰਹੇ ਸਨ।

ਪਰ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਫਿਰ ਵੀ ਤੁਰਦੇ ਰਹੇ।

ਜਦੋਂ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।

ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸਕੂਲ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੇ।

ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਮੁੜੇ ਅਤੇ ਚਲੇ ਗਏ।

ਮੇਲਬਾ ਪਾਟਿਲੋ ਅਜੇ ਮੀਟਿੰਗ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚੀ ਸੀ।

ਉਸਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਉੱਥੋਂ ਭਜਾ ਦਿੱਤਾ।

ਫਿਰ ਮਾਂ ਅਤੇ ਧੀ ਨੂੰ ਘਰ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਪਿਆ।

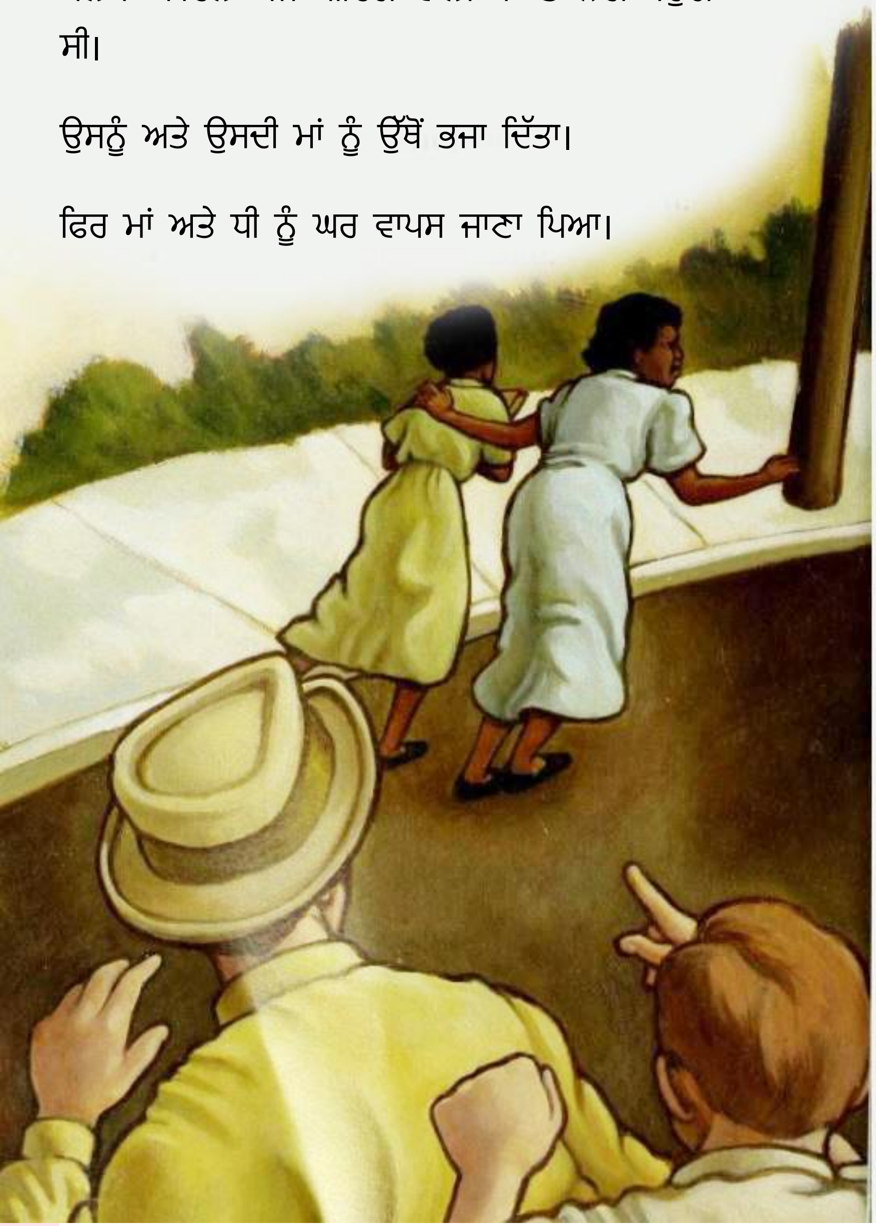

ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਏਕਫੋਰਡ ਲਈ ਹਾਲਾਤ ਹੋਰ ਵੀ ਮਾੜੇ ਸਨ।

ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਸੁਨੇਹਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਕਿੱਥੇ ਮਿਲਣਾ ਹੈ।

ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਸਕੂਲ ਜਾਣ ਲਈ ਬੱਸ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹ ਗਈ।

ਜਦੋਂ ਉਹ ਬੱਸ ਤੋਂ ਉਤਰੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਗੁੱਸੇ ਭਰੀ ਗੋਰੀ ਭੀੜ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ।

ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਸਕੂਲ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸਿਪਾਹੀ ਖੜ੍ਹੇ ਦੇਖੇ।

ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਸਿਪਾਹੀ ਉਸਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨਗੇ।

ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚੀ,
ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਦੇ ਪਹਿਰਾਵੇ 'ਤੇ ਸਿਆਹੀ ਛਿੜਕ ਦਿੱਤੀ।

ਇੱਕ ਔਰਤ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਚੀਕ ਪਈ।

ਗੁੱਸੇ ਭਰੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨ
ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ।

ਉਹ ਆਪਣਾ ਡਰ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ।

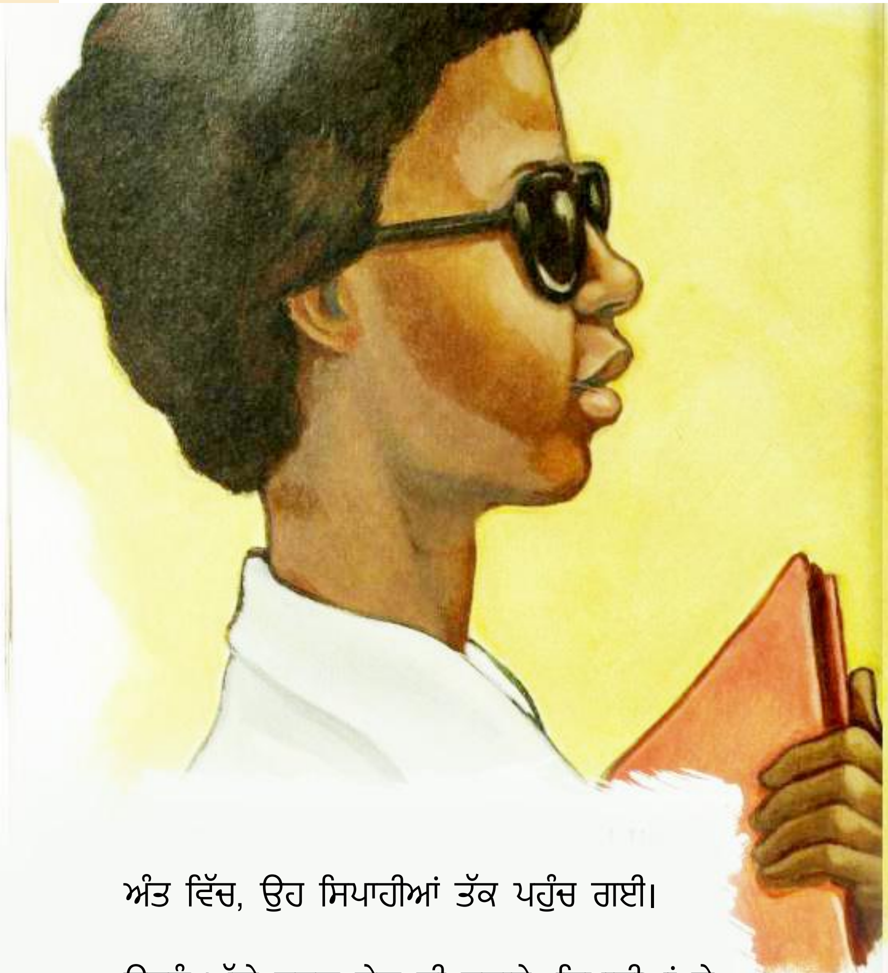

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਈ।

ਉਸਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦੇਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨੇ ਉਸਦਾ ਰਸਤਾ ਰੋਕ ਲਿਆ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਬੰਦੂਕਾਂ ਉਸ ਵੱਲ ਤਾਣੀਆਂ।

ਸਿਪਾਹੀ ਉਸਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸਨ।

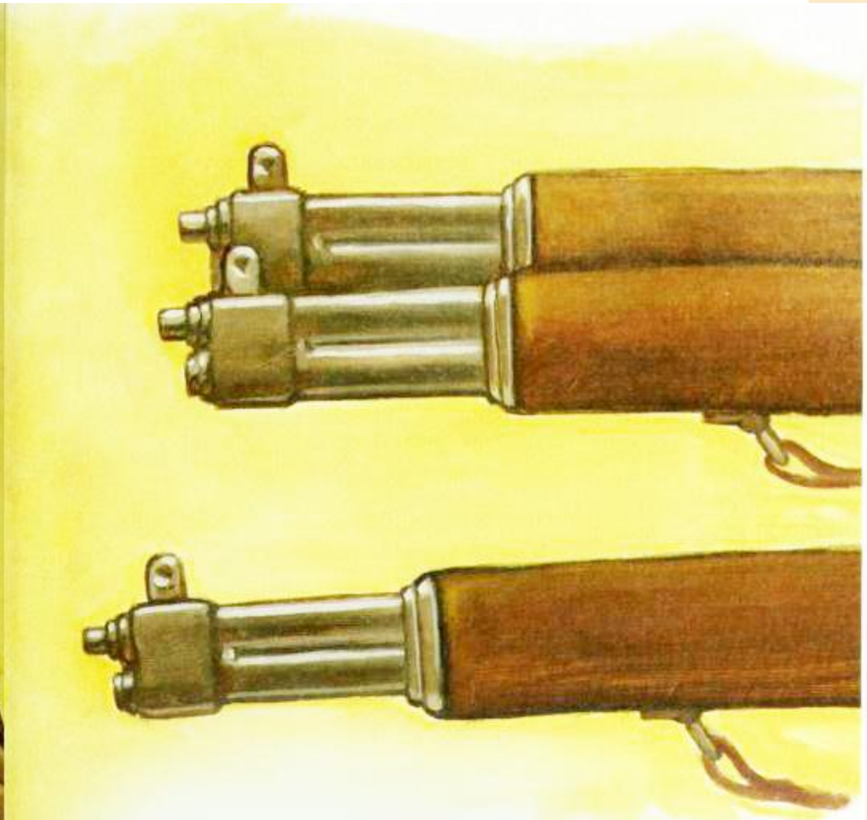

ਆਪਣੀਆਂ ਧੁੱਪ ਦੀਆਂ ਐਨਕਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ, ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਭਰ ਗਈਆਂ।

ਉਹ ਮੁੜੀ ਅਤੇ ਉੱਥੋਂ ਚਲੀ ਗਈ।

ਭੀੜ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦਬਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ।

ਕਿਸੇ ਨੇ ਚੀਕਿਆ, "ਉਸਨੂੰ ਫੜੋ!"

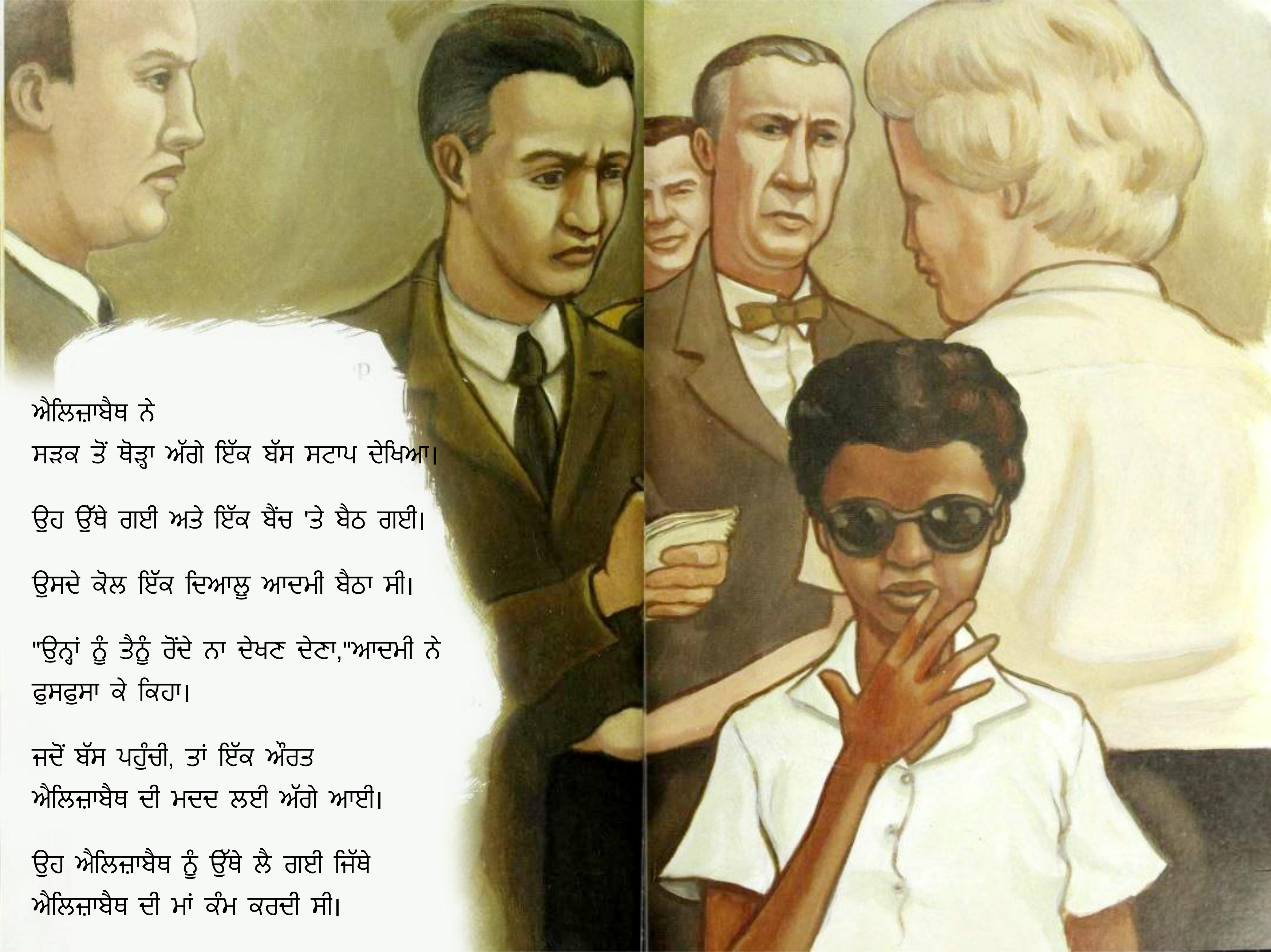

ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੇ
ਸੜਕ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਅੱਗੇ ਇੱਕ ਬੱਸ ਸਟਾਪ ਦੇਖਿਆ।

ਉਹ ਉੱਥੇ ਗਈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬੈਂਚ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਈ।

ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਦਿਆਲੂ ਆਦਮੀ ਬੈਠਾ ਸੀ।

"ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੈਨੂੰ ਰੋਂਦੇ ਨਾ ਦੇਖਣ ਦੇਣਾ,"ਆਦਮੀ ਨੇ
ਫੁਸਫੁਸਾ ਕੇ ਕਿਹਾ।

ਜਦੋਂ ਬੱਸ ਪਹੁੰਚੀ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਔਰਤ
ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦੀ ਮਦਦ ਲਈ ਅੱਗੇ ਆਈ।

ਉਹ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਲੈ ਗਈ ਜਿੱਥੇ
ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦੀ ਮਾਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ।

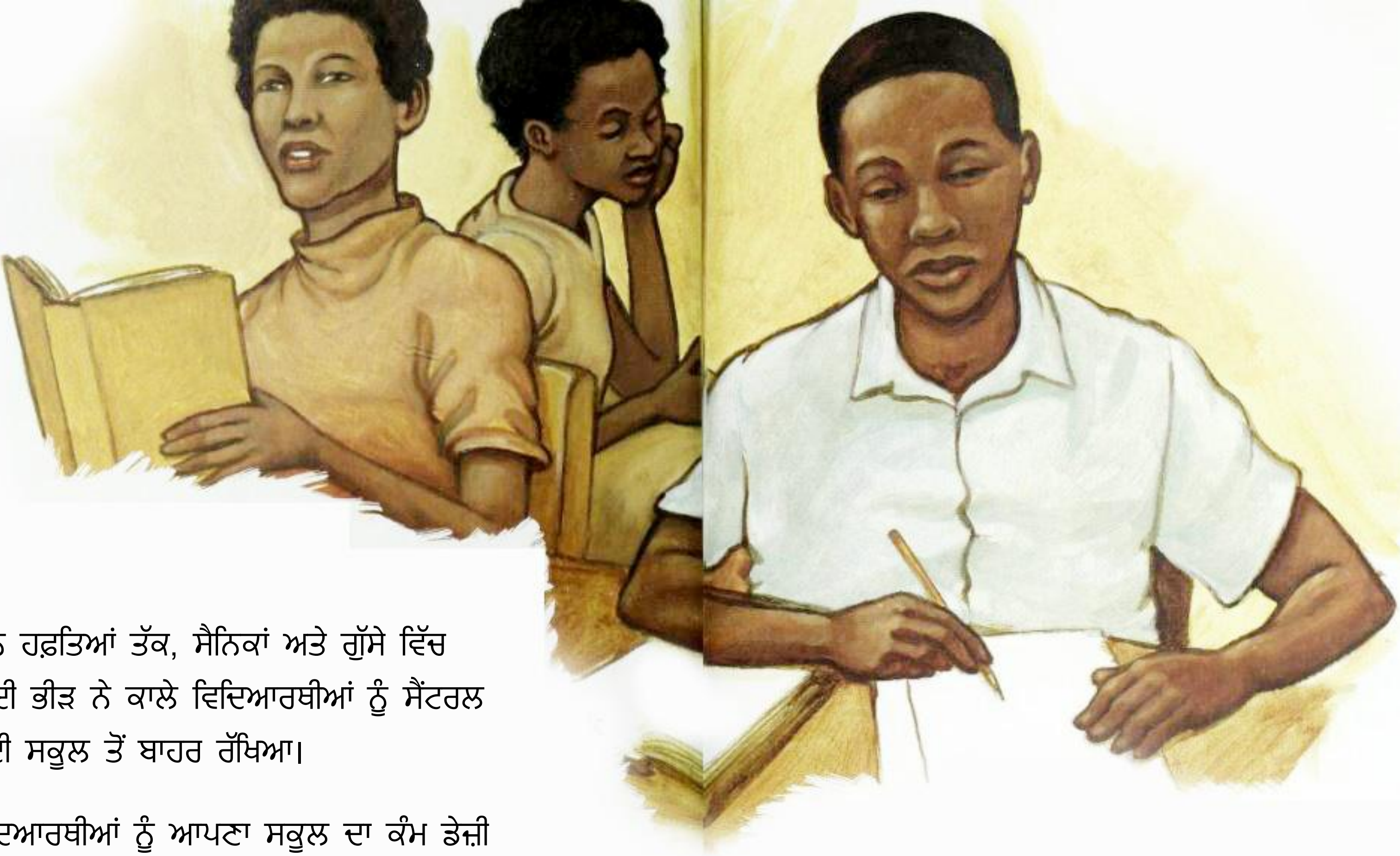

ਤਿੰਨ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਤੱਕ, ਸੈਨਿਕਾਂ ਅਤੇ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆਈ ਭੀੜ ਨੇ ਕਾਲੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਸੈਂਟਰਲ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ।

ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸਕੂਲ ਦਾ ਕੰਮ ਡੇਜ਼ੀ ਬੇਟਸ ਦੇ ਘਰ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਸਕੂਲ ਛੱਡ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਸਕੂਲਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਆਸਾਨ ਹੁੰਦਾ।

ਪਰ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਜੋ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਉਹ ਸਹੀ ਸੀ।

ਫਿਰ ਇੱਕ ਦਿਨ ਸਿਪਾਹੀ ਚਲੇ ਗਏ।

"ਅੱਗੇ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ ?"ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਸਕੂਲ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਓ,"ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੇਟਸ ਨੇ ਕਿਹਾ।

ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ, ਸੈਂਟਰਲ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਦੇ ਮੁੱਖ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭੀੜ ਸੀ।

ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਰਾਹੀਂ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਿੱਥੋਂ ਭੀੜ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਦੇਖ ਸਕੇ।

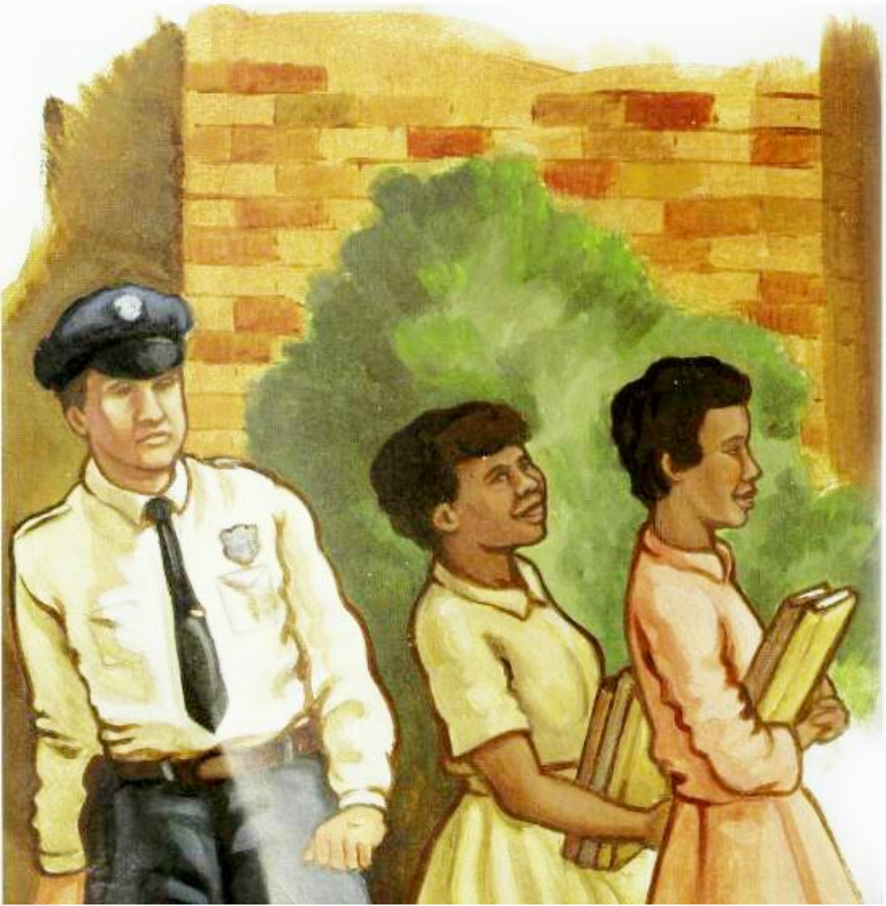

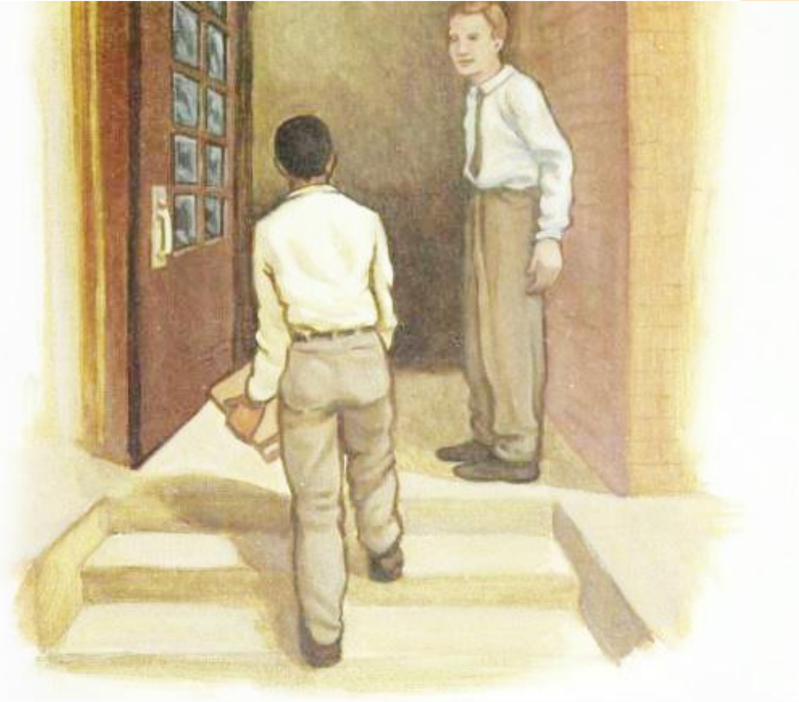

ਅੰਦਰ, ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਲਾਸਰੂਮ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ।

ਥੈਲਮਾ ਠੀਕ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।

ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਦਫ਼ਤਰ ਲੈ ਗਿਆ।

ਪਰ ਥੈਲਮਾ ਘਰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ।

ਉਸਨੇ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ।

"ਮੈਂ ਹੁਣ ਹਾਰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਾਂਗੀ,"ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।

ਜਦੋਂ ਭੀੜ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਕਾਲੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਅੰਦਰ ਆ ਗਏ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆ ਗਏ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਾਹਰ ਮੌਜੂਦ ਕੁਝ ਪੱਤਰਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕੁੱਟਿਆ।

ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਆਪਣੀਆਂ ਕਲਾਸਾਂ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਪੱਤਰਕਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਚੀਕਾਂ ਸੁਣ ਸਕਦੇ ਸਨ।

ਪੁਲਿਸ ਮੁਖੀ ਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਹੋਰ ਲੋਕ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਉਸਨੇ ਕਾਲੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਘਰ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।

ਸਕੂਲ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਗੈਰਾਜ ਵਿੱਚ, ਕਾਲੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਪੁਲਿਸ ਦੀਆਂ ਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹ ਗਏ।

"ਹੇਠਾਂ ਉਤਰੋ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਹੋ,"ਪੁਲਿਸ ਮੁਖੀ ਨੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ।

"ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਾ ਰੁਕੋ,"ਪੁਲਿਸ ਮੁਖੀ ਨੇ ਡਰਾਈਵਰਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ।

ਗੱਡੀਆਂ ਤੇਜ਼ ਦੌੜ ਗਈਆਂ।

ਕਾਲੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਕੁਝ ਘੰਟਿਆਂ ਲਈ ਸੈਂਟਰਲ ਹਾਈ 'ਤੇ ਰਹੇ।

ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਇਸ ਘਟਨਾ ਦੀ ਚਰਚਾ ਦੇਸ਼ ਭਰ ਦੇ ਨਿਊਜ਼ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਈ।

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਮਰੀਕੀ ਉਸ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸੇ ਸਨ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਦੇ ਸਕੂਲ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸੱਦਾ ਪੱਤਰ ਭੇਜੇ।

ਅਮਰੀਕੀ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਡਵਾਈਟ ਆਈਜ਼ਨਹਾਵਰ ਵੀ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸਨ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਭੀੜ ਅਮਰੀਕੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਕੂਲ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦੀ।

ਲਿਟਲ ਰੌਕ ਨੂੰ ਫੌਜਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਸਮੂਹ ਭੇਜਿਆ।

ਉਸਦਾ ਕੰਮ ਕਾਲੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਸੈਂਟਰਲ ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇਣਾ ਸੀ।

ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਦੀ ਫੌਜ ਲਿਟਲ ਰੌਕ ਪਹੁੰਚੀ।

ਬੁੱਧਵਾਰ ਸਵੇਰੇ, ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੇਟਸ ਦੇ ਮੁੱਖ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਦਸਤਕ ਦਿੱਤੀ।

"ਅਸੀਂ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ,"ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।

ਉਸ ਦਿਨ ਨੌਂ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਫੌਜ ਦੀ ਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਸਕੂਲ ਗਏ ਸਨ।

ਸਿਪਾਹੀ ਹੈਲੀਕਾਪਟਰਾਂ ਵਿੱਚ ਉੱਪਰ ਗਸ਼ਤ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।

ਹਰ ਪਾਸੇ ਸਿਪਾਹੀ ਸਨ।

ਉਹ ਅਰਨੈਸਟ ਅਤੇ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨਾਲ ਮੁੱਖ ਸਕੂਲ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚੋਂ ਅੰਦਰ ਆਇਆ।

ਮਿੰਜੀਅਨ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਇੱਕ "ਅਮਰੀਕੀ"ਵਾਂਗ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ।

ਅਰਨੈਸਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਸੀ।

"ਲਿਟਲ ਰੌਕ ਨਾਇਨ"ਸੈਂਟਰਲ ਹਾਈ ਦੇ ਮੁੱਖ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਲੰਘਿਆ।

ਮੇਲਬਾ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ, "ਪੂਰੇ ਦੇਸ਼ ਨੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਕਦਮ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ।"

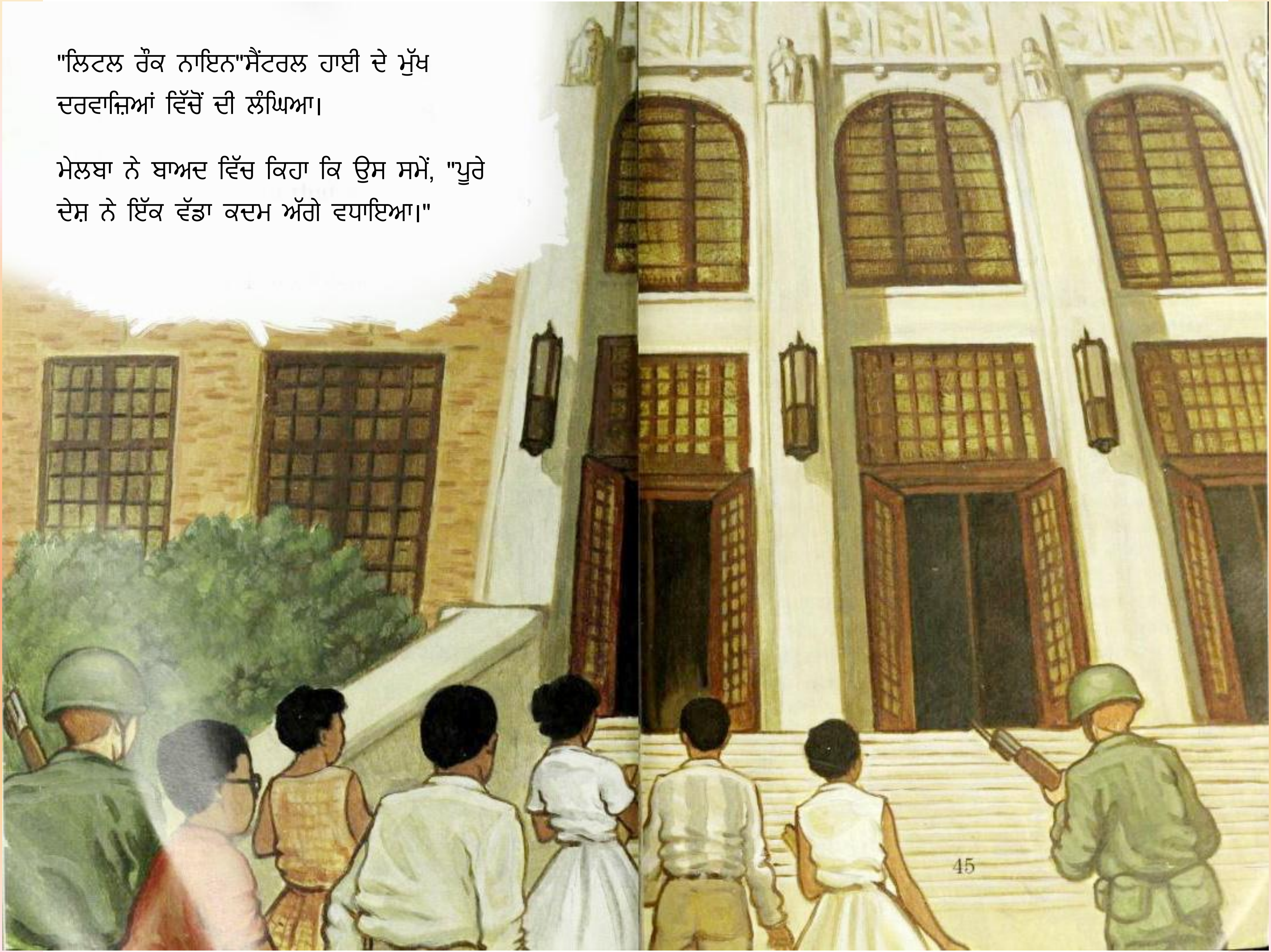

ਪਹਿਲੀ ਕਤਾਰ: ਥੈਲਮਾ ਮਦਰਸ਼ੈਡ, ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਏਕਫੋਰਡ, ਮੇਲਬਾ ਪੈਟੀਲੋ।
ਪਿਛਲੀ ਕਤਾਰ: ਜੇਫਰਸਨ ਥਾਮਸ, ਅਰਨੈਸਟ ਗ੍ਰੀਨ, ਮਿਨੀਜੀਨ ਬ੍ਰਾਊਨ।
ਕਾਰਲੋਟਾ ਵਾਲਜ਼, ਟੇਰੇਂਸ ਰੌਬਰਟਸ, ਗਲੋਰੀਆ ਰੇ।

ਅੰਤਿਮ ਸ਼ਬਦ

ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ, ਸਿਪਾਹੀ "ਲਿਟਲ ਰੌਕ ਨਾਇਨ"ਦੇ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਲਾਸਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੇ ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਚੰਗਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕੁਝ ਕਾਲੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਤੋਂ ਨਾਰਾਜ਼ ਰਹੇ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੋਰੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਮਾੜਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ।

ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਿਪਾਹੀ ਚਲੇ ਗਏ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਥਿਤੀ ਵਿਗੜ ਗਈ। ਗੋਰੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੇ ਕਾਲੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨਾਲ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਖਾਣੇ ਦੌਰਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਖਾਣਾ ਸੁੱਟਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਾਲੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ 'ਤੇ ਪੈਨਸਿਲਾਂ ਸੁੱਟੀਆਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਤਾਂ ਮਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤੀਆਂ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਗ੍ਰੈਜੂਏਸ਼ਨ ਦਾ ਦਿਨ ਆ ਗਿਆ। ਅਰਨੈਸਟ ਗ੍ਰੀਨ ਸੈਂਟਰਲ ਹਾਈ ਤੋਂ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਪਹਿਲਾ ਕਾਲਾ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਬਣਿਆ। ਉਸਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਕੀ ਕਰਨ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਆਇਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕੰਧ ਤੋੜ ਦਿੱਤੀ।"

ਉਹ ਅਲਹਿਦਗੀ ਅਤੇ ਰੰਗਭੇਦ ਦੀ ਕੰਧ ਸੀ, ਉਹ ਕੰਧ ਜਿਸਨੇ ਕਾਲੇ ਅਤੇ ਗੋਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ ਰੱਖਿਆ। ਅਰਨੈਸਟ ਗ੍ਰੀਨ ਅਤੇ ਅੱਠ ਹੋਰ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੇ ਕੰਧ ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਜੋ ਕਾਲੇ ਅਤੇ ਗੋਰੇ ਬੱਚੇ ਇਕੱਠੇ ਸਕੂਲ ਜਾ ਸਕਣ।

ਪਰ ਗਵਰਨਰ ਫੌਬਸ ਨੇ ਫਿਰ ਵੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ। ਕਾਲੇ ਅਤੇ ਗੋਰੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਸਨੇ 1958-59 ਸਕੂਲ ਸਾਲ ਲਈ ਲਿਟਲ ਰੌਕ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪਬਲਿਕ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੇ। ਕਾਲੇ ਅਤੇ ਗੋਰੇ ਦੋਵਾਂ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਲੱਭਣੇ ਪਏ। ਮੇਲਬਾ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਕੂਲ ਦਾ ਆਖਰੀ ਸਾਲ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਇਆ, ਅਤੇ ਮਿਨੀਜੀਨ ਨਿਊਯਾਰਕ ਚਲੀ ਗਈ। ਜਦੋਂ 1959 ਦੀ ਪਤਝੜ ਵਿੱਚ ਲਿਟਲ ਰੌਕ ਸਕੂਲ ਦੁਬਾਰਾ ਖੁੱਲ੍ਹੇ, ਤਾਂ ਕਾਰਲੋਟਾ ਅਤੇ ਟੇਰੇਂਸ ਸੈਂਟਰਲ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ। ਬਾਕੀ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਸਕੂਲਾਂ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਹੋਏ ਅਤੇ ਕਾਲਜ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਫਲ ਕਰੀਅਰ ਵੱਲ ਵਧੇ।

1987 ਵਿੱਚ, "ਲਿਟਲ ਰੌਕ ਨਾਇਨ"ਸੈਂਟਰਲ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਇਆ। ਇਸ ਵਾਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਭੀੜ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀਰੋ ਕਹਿ ਕੇ ਤਾੜੀਆਂ ਮਾਰੀਆਂ। ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਸੰਗਠਨ ਦਾ ਪ੍ਰਧਾਨ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਕਾਲਾ ਆਦਮੀ ਸੀ। ਲਿਟਲ ਰੌਕ ਦੀ ਮੇਅਰ ਵੀ ਇੱਕ ਕਾਲੀ ਔਰਤ ਸੀ।

"ਲਿਟਲ ਰੌਕ ਨਾਇਨ"ਨੇ ਕੰਧ ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਹੁਣ ਇਹ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਨੂੰ ਤੋੜਦੇ ਰਹੀਏ ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤਾਰੀਖਾਂ

ਮਈ, 1954 - ਅਮਰੀਕੀ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕਾਲੇ ਅਤੇ ਗੋਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਵੱਖਰੇ ਸਕੂਲ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ।

1957 ਦੀਆਂ ਗਰਮੀਆਂ - ਸੈਂਟਰਲ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲਈ ਕਾਲੇ ਸਕੂਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਤਾਰਾਂ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਅਗਸਤ ਤੱਕ, ਸੂਚੀ ਨੂੰ ਨੌਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

2 ਸਤੰਬਰ, 1957 (ਮਜ਼ਦੂਰ ਦਿਵਸ) - ਗਵਰਨਰ ਫੌਬਸ ਨੇ ਸੈਂਟਰਲ ਹਾਈ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਫੌਜਾਂ ਤਾਇਨਾਤ ਕੀਤੀਆਂ।

3 ਸਤੰਬਰ, 1957 - ਕਾਲੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਸਕੂਲ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਘਰ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ।

4 ਸਤੰਬਰ, 1957 - ਕਾਲੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਸੈਂਟਰਲ ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਵਾਪਸ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

23 ਸਤੰਬਰ, 1957 - ਕਾਲੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਸੈਂਟਰਲ ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਰਾਹੀਂ ਦਾਖਲ ਹੋਏ, ਪਰ ਪੁਲਿਸ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੇ ਡਰੋਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਲੈ ਗਈ।

24 ਸਤੰਬਰ, 1957 –ਅਮਰੀਕੀ ਫੌਜ ਦੇ ਜਵਾਨ ਲਿਟਲ ਰੌਕ ਪਹੁੰਚੇ।

25 ਸਤੰਬਰ, 1957 - "ਲਿਟਲ ਰੌਕ ਨਾਇਨ"ਅਮਰੀਕੀ ਫੌਜਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਮੁੱਖ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਰਾਹੀਂ ਸੈਂਟਰਲ ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ।

27 ਮਈ, 1958– ਅਰਨੈਸਟ ਗ੍ਰੀਨ ਨੇ ਸੈਂਟਰਲ ਹਾਈ ਤੋਂ ਗ੍ਰੈਜੂਏਸ਼ਨ ਕੀਤੀ।